

Voorzitter,

Nog een week of anderhalve en dan vieren we de start van een nieuwe gemeente. Maar voor het zover is, gaan we afscheid nemen van de huidige. En hoe mooi Meerijstad hopelijk ook wordt, dat mag met verdriet, weemoed en vol overgave.

Laten we onze gemeente en het afscheid daarvan eens vergelijken met de gulden. De overeenkomst is opvallend. Schijndel werd in de veertiende eeuw een zelfstandige gemeente. In diezelfde eeuw werd de gulden ingevoerd. Van die munt namen we pas na ruim zes eeuwen afscheid – van Schijndel doen we dat zelfs na ruim zeven eeuwen. Na 706 jaar, om precies te zijn.

Het afscheid van de gulden, daar hebben we als Nederlanders toen weinig van gebakken. Het was in een tijd dat we trots op ons erfgoed verwarden met nationalisme en dat we de toekomst zo enthousiast omarmden, dat we amper stilstonden bij wat we achterlieten.

We hadden de mooiste bankbiljetten ter wereld, maar deden er schouderophalend over. We hadden de kleinste munt ter wereld, het dubbeltje, maar stonden er amper bij stil. We hadden prachtige woorden voor de munten: dubbeltje, stuiver, kwartje, rijksdaalder – we schrapten ze achteloos uit onze vocabulaire. Het f-teken op het toetsenbord werd rücksichtslos vervangen door dat van de euro.

Dat afscheid had, achteraf gezien, wel wat meer cachet mogen hebben. Wat meer weemoed, verdriet, nostalgie en respect voor de historie was op zijn plaats geweest.

Dat gaan we met het afscheid van Schijndel dus anders doen. Beter.

Natuurlijk nemen we geen afscheid van de dorpen Schijndel en Wijbosch. Het is al vaak gezegd en nog terecht ook: de identiteit van de dorpen blijft bestaan. De gemeenschapszin van onze dorpen, die gooien we niet overboord. Dat geldt ook voor de bijzondere combinatie van nuchterheid en warmte – zo typerend aan hoe de mensen hier denken en doen. Het blijft, ook na 1 januari 2017.

Dat kan allemaal wel wezen, maar ook *de gemeente* heeft – binnenkort: had – een eigen identiteit. De gemeente Schijndel is meer dan een administratieve eenheid. Hoe we hier samen voorzieningen en diensten realiseerden van een erg hoog niveau en dat wisten te combineren met een gezond huishoudboekje en hoe we in tijden van crisis investeerden in ons centrum – hoe dichterbij de fusie kwam, hoe nadrukkelijker we beseften hoe goed we het hier voor elkaar hebben.

En hoe beter we onze fusiepartners leerden kennen, hoe meer we ervan doordrongen raakten van wat we over elf dagen achterlaten. Een uniek systeem waarmee we de huren vaststellen voor sportverenigingen, onze fair trade, het armoedebeleid – het zijn zaken die dieper gaan dan raadsvoorstellen, nota's, moties en verordeningen. Ze komen voort uit een diep geworteld besef dat we zorgzaam en solidair willen zijn. In deze raadzaal werd wel eens gemopperd dat

het nog zorgzamer en nog meer solidair moest – zelden hoorden we dat het op die gebieden wel een tandje minder kan.

Dat, voorzitter, is typisch voor de identiteit van *de gemeente* Schijndel.

Minder bekend voor de gemiddelde Schijndelaar is hoe het er hier in deze raadzaal aan toegaat. En hoe het er hier dus na deze week nooit meer aan toe gaat. Nooit meer mevrouw Van Rooij op haar vaste stoel direct achter het spreekgestoelte. Nooit meer een ereburgerschap en een erepenning. Nooit meer de ambachtelijke bami-schijven van Van den Akker op de laatste raadsvergadering voor het zomerreces. Nooit meer de briefjes van de bodes Ton en Frank met trefwoorden – of de sprekers in hun betoog maar woorden als ‘beschuit met muisjes’, ‘kerstboom’ of ‘prins carnaval’ willen gebruiken. Nooit meer meneer Brus op de publieke tribune in deze zaal.

We gaan het allemaal missen. Want hoe handig het internationaal ook afrekent met onze euro's, het had wel wat – die stuivers, dubbeltjes, kwartjes en rijksdaalders.